

SILA

Beni öp, sonra doğur beni*

YAZI: ALI KILIÇGÜN
kiliçgun@gmail.com

Nereye ait olduğumu, nereden geldiğimi aradığım günlerde O'nu gördüm. Dalmıştı; ürpererek gözlerine bakınca bir gerçeği fark ettim. Bu kadın çok uzakları görebiliyordu. Hiç düşünmeden ve şüphe etmeden o sulara ben de daldım. Ne kadar uzağı görebildiğini merak ettim. Kendi uzaklarımı aramaya başladım. O denize akan her bir nehrin kıyısında geçmişimi gördüm dehşet içinde. O nehirlerden biri de bendim.

Gözbebeği toprağım oldu, gidip yerleştim. Kendime yer aradığımı sezmişti. Yadırgamadı yersiz yurtsuz oluşumu. Kendi ufkundan siyah uzun saçlarını uzatıp aldı gözüne bebeğini. İlk ayrılığım sularının gelmesiyle başlamıştı. Ne kadar büyüssem de öğrenemedim ayrılığı, çünkü ben yalnızca yakını görebiliyordum. "Asla büyüme," yazıyordu emdiğim göğsünde; diğerini elimle tuttum, "bırakma beni," yazdım. Göğsüne sürdüğü biberin acısı hâlâ yüreğimde. Her vakit ağzımda nefret tadıyla duruyor Sila.

Gözündeki tek kara parçasında yetiştirmeye başladım çiçekli elbiselerini. Sonra çekiştirmeye başladım ucundan, her bir çiçeğini öperek tek tek içine girdim. O gözlere benim tüm dünyam sığardı. Biterdi yatılı yalnızlıklarım. Bir çocuk dünyasını yuvarlar, bir genç kucağına alır dağlarını, tepelerini okşardı; bir adam artık erkek olmaya

başlardı. Yanardağlar lavlarıyla ısıtırdı onların kırık camlı odalarını. Adam, genç, çocuk koşmaya başlar tepeden aşağıya doğru. Bütün kuşlar havalanır, göç yolları kurulur yeni baştan. Yetişmem gereken ölüm, kaçmam gereken hayat var Sila.** Bir kedi karışıp kuşların arasına gelip kondu, sol kolunda durdu; durdur beni Sila. Durdur beni ölüme koşmaktan, hayattan kaçmaktan. Başındaki yemeniyi annesi işlemişti, kokusunu ise babası eklemişti. O yemenide annem, o kokuda babam oldun.

Yüzüme bak Sila. Yüzüm ömrümün atlası; düzlükleri bunaltı, yükseklikleri korku, uçurumları yıkıntılarla dolu bir engebeler atlası.*** Kusmama izin ver, dökülün ağzımdan kurumuş tüm yapraklarım, yuvarlanıp sana gelsinler, yeşersin ömrüm. Atlasımı sen çiz, kavmimin göç yollarını yeni baştan kur Sila. Öyle çıkar yola beni; beyaz yakalığım, sümüklü mendilimle. Kelebek oldum sırtında, dursun istedim zaman. Ömrüm uzasın diye değil; sularında yıkansın, aksın, temizlensin diye. Kapaklandım kucağına, elini tuttum; bileğine düş yerleştirmiştin. Kur düş kapanını, korusun beni Sila; gördüğüm, göreceğim kâbuslardan. Uçma vakti geldi, hafifledim bir kelebek gibi.

Döneceğim bekle beni Sila. Çocuk yapmaya geleceğim. Senden doğduğum gibi doğuracağım öykümü.

Gurbetliği bitirmeye, aldığım ilk nefesi geri vermeye geleceğim.

*Cemal Süreya, **Birhan Keskin, ***Şükrü Erbaş